Ч. 49. Четвер 17 (4) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостваx на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Рада державна. — Справа наслїдства по дрі Люеґері. — Положенє на Угорщинї.

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальша розправа над предложенем о заснованю італїяньского виділу правничого. По промові п. Вастіяна, котрий заявив ся против того виділу, говорив п. Зайц, социяльний демократ і заявив іменем социяльних демократів, що то сторонництво єсть за заснованем італїяньского виділу правничого в Трієстї зі взглядів культурних і длятого, аби були привернені сердечні і приязні відносини між Австро-Угорщиною і Італїєю.

П. Мінїстер просьвіти ґр. Штірґк промовляв за предложенем, дякував за піднятє першого читаня і висказав бажанє скорого єго полагодженя в комісиї.

Словінець п. Ґостінчар сказав, що Словінцї не противлять ся заснованю італїяньского унїверситету, але жадають заснованя також унїверситету словінського в Люблянї. П. Прокеш, ческий социялїст, заявив ся за утворенем італїяньского виділу в Трієстї, але против предложеня правительства, аби той виділ утворено у Відни. Домагав ся також другого ческого унїверситету в Бернї.

П. Велїх, ческий аґрарієць, вичисляв причини, для котрих єсть за утворенем руского унїверситету у Львові, крім унїверситету словінського і другого ческого.

По промові ще кількох бесїдників замкнено дискусию і по виборі ґенеральних бесїдників перервано розправу.

Слїдуюче засїданє нинї рано.

В справі наслїдника дра Люеґера пише Neue fr. Presse: П. Мінїстер др. Вайскірхнер зложив перед одним дневникарским кореспондентом таку заяву: Супротив ріжних вістий в часописях, немов би я не хотів виповнити завіщаня дра Люеґера, можу лиш вказати на мою попередну заяву, що тепер я зобовязаний супротив Корони і кабінету. Др. Люеґер згодив ся був на моє виступленє з міскої служби і вповнї узнав моє зобовязанє, яке я тодї приймив на себе. На случай, коли би то зобовязанє скінчило ся і горожани міста Відня покликали мене, було би для мене честию услухати їх візваня і виповнити завіщанє свого покійного приятеля.

Correspр. Austria донотить: Збори мужів довіря сторонництва християньско-суспільного ухвалили на внесенє дра Ґесмана проголосити на завтрішних зборах князя Ліхтенштайна провідником партиї. Відтак предложив др. Ґесман проєкт подяки для населеня за співчутє в часї недуги дра Люеґера і за участь в єго похоронї. Крім того порушив гадку здвигненя памятника дра Люеґера.

Др. Вайскірхнер підніс гадку уміщеня погрудя дра Люеґера в галї парляменту.

П. Штайнер порушив справу вибору бурмістра.

На оногдашній конференциї, яка відбула ся в мешканю дра Ґесмана, постановлено, що поки-що буде вибраний бурмістром віцебурмістр др. Порцер, а по двох лїтах уступить і єго місце займе др. Вайскірхнер.

П. мінїстер Вайскірхнер заявив, що з огляду на свої теперішні зобовязаня не може поки що приймити достоїньства бурмістра і просить, аби сторонництво то увзглядпило. Коли же сторонництво і міщаньский клюб в радї міскій покличуть єго на становище бурмістра, то він в будучности приїме вибір. Тепер же бурмістром повинен бути вибраний чоловік, котрий дїлав би не лише по мисли

---

11)

В найбільшім містї на сьвітї

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Льондоньска господиня з висших кругів не забуває нїколи на то, що она леді (пані) і не взялась би нїколи сама варити. Так само нїхто би єї не побачив, щоби она робила якісь порядки в комнатах або ще й стирала порохи. Під сим взглядом льондоньска леді така сама як і неодна велика пані в Европі або хоч би й маленька в Галичинї. Сама не робить, але за то уміє знаменито приказувати слугам і удержувати порядок дома. Одно, до чого дами із середних станів охотно беруть ся, то купно в містї, на котре охотно ходять.

На чім Анґлїйки найлїпше розуміють ся, то видаванє гроший. На таке саме удержанє родини, на яке у нас в Европі виходить пересїчно по 6000 до 8000 корон, треба в Льондонї яких 12.000 до 16.000 корон. Правда, що тут треба брати ще в рахубу й незвичайну дорожнечу помешкань. За порядне помешканє, зложене з чотирох до пять комнат, треба в серединї міста заплатити 3.000 до 4.000 корон річно, трохи подальше від середини платить ся 2.000 до 2.400, а на дальших передмістях можна вже за 60 до 80 фунтів штерлїнґів (1.500 до 1.900 кор.) наймити цїлий хороший домок з красним городом.

Мимо великої дорожнечі в Льондонї, люди із заграницї навикають легко до тамошного житя; они чують ся так свобідні в британскій столицї, що лиш з трудом приходить ся їм розлучати ся з нею і вертати до рідного краю. В Льондонї нема уряду мельдункового, як то буває по инших містах, та й нема сполученої з тим тяганини на поліцию. Хто робить то, до чого з'обовязав ся і не допускає ся тяжкого злочину, той може тут жити, як єму сподобає ся. Тим то й поясняє ся, длячого в Льондонї така маса чужинців, що они тут творять цїлі кольонії, нїби окремі міста зі своїм окремим характером.

Може на яких десять мінут від Гольборн єсть цїла маса уличок і заулків, що мають назву „Малої Італїї“. Такі написи як Ristorante italiano, Barbiero italiano, Construttore di caretta da gelati. та вязаночки маккаронів, фляшки з вином в плетїнцї в лика та сплетена цибуля суть доказом, що в тих закопчених, глухих, справдї льондоньских улицях мешкають чужі люди, що тут чуже місто. З недалекої школи вибігає громадка дїтий, а між ними видко неодну чорнооку дитину з такими чорними кучериками, що аж в синє впадають. Якась стара баба з поморщеним жовтим лицем нагадуючим якусь чарівницю і в червоній хустцї на голові іде криваючи тротоаром і підпирає ся палицею, а якийсь молодий „Аплетон“ (Неаполїтанець — Анґлїйцї зробили із назви Neapolitan насамперед Napleton а з того відтак Appleton) балакає і жартує з кількома молодими дївчатами, котрих скромненька але хороша ноша відбиває користно від жебрацких лахів на їх анґлїйских сусїдках.

В теплі вечери сидять мужчини таки на земли попід стїни, підогнувши ноги під себе і балакають, підчас коли жінки сидять на стільчиках і шиють та направляють панчохи. Веселий образ полудневої краси представляє кольонія в сьвято Матери Божої, званої Мадонна дель Карміне, яке припадає в липни. Тодї впоперек улицї розтягають ся зелені уплітки з листя і цьвітів та лямпіони, з вікон і бальконів звисають коври та закривають виступаючу голу цеглу з обідраних мурів а в многих вікнах видко горіючі сьвічки перед виставленими образами Матери Божої. Італїйцї з цїлого Льондону сходять ся того дня до своєї кольонії, ідуть цїлі процесиї з музиками і під проводом сьвящеників а по дорозї співають ще й хори дїтий та жінок.

Ся кольонія взагалї не має доброї слави. Тут, що правда, мешкає богато чесних ремісників, іменно столярів, що роблять меблї, фабриканти музичних інструментів, купцї і такі торговцї, що розвозять на ручних візках мороженє або імбірове пиво, печуть на улици каштани, та розносять по домах ґіпсові фіґурки на продаж, але добрій їх славі шкодять їх земляки, що волочать ся по цїлім Льондонї з катаринками і малпами та тота зволоч, що з кри-

програми Люеґера, але також і его (Вайскірхнера), так аби міг відобрати незменшену в нічім спадщину по Люеґері.

Др. Порцер заявив, що коли єго клюб покличе, то він готов обняти уряд бурмістра.

Гр. Кін-Гедервари мав на вчерашній авдиенциї предложити Монархови внесене що-до скликаня і розвязаня угорского сойму. Після ухвали ради міністрів має бути сойм скликаний на 21. с. м., а зараз слідуючого дня буде розвязаний. Нові вибори відбудуть ся з кінцем мая, а в половині червня збере ся вже новий парлямент. Звиж два місяці визначено на виборчу аґітацию, котра вже в цілім краю сильно розвинула ся.

Не можна згадати остаточного вислїду виборів, але вигляди нової „народної партиї праці“ представляють ся користно, особливо супротив незгоди і розтічи серед опозицийних сторонництв. Мимо всіх заходів не удало ся довести до порозуміня між обома сторонництвами независимости і в многих округах прийде до завзятої борби між сторонниками Кошута і Юшта, а таке розбите сил і голосів не може вийти в користь ні одної ні другої сторони. Ненависть між Кошутівцями а Юштівцями така сильна, що на конференциї, яку оногди устроїв Юшт з своїми сторонниками, піднесено підозрінє, що Кошутівці потайки прихиляють ся до правительства.

Також і у всіх інших опозицийних партий нема ясного напряму і одноцільної діяльности. У всіх тих партиях є богато таких членів, котрі носять ся з гадкою пристати до партиї правительственної.

У всіх немадярских народів не має симпатиї ні теперішний кабінет ні нове правительственне сторонництво. Уважають они їх наслідниками попередних загорілих мадярских сторонництв і правительства та гадають, що немадярскі народи не можуть надіяти ся ніякої полекші.

Тілько що-до загальної полїтики краєвої, проґрама нової партиї є ясна і триває з дотеперішними борбами правно-державними, які довгі літа заколочували публичне житє Угорщини.

Новинки.

Львів, дня 16 марта 1910.

— **Вибори до косівскої ради повітової** розписало ц. к. Намісництво і визначило день вибору для громад міских (9 членів) на 11 мая; для більшої посїлости (4 членів) на 13 мая, а для найвисше оподаткових в поміж промисловців і купців (1 член) на 12 мая с. р.

— **Відозва.** Дня 12 с. м. вибух в Пустомитах коло Львова страшний пожар і в протягу пів години обняв пів села. Жертвою его впало 62 господарів, а понад 200 будинків. Погоріло все, що ще люди мали на передновку. Чудом уратувалась церков і приходство. В селї плач і войк, нї хлїба, нї паші. Звертаємось тому до милосерних сердець з прошенєм: поможіть тим бідакам і отріть їм перші слези скорою помочию і найменшими датками, а Бог най Вам винагородить стократно. — За місцевий комітет о. Вол. Стернюк, парох в Пустомитах. (Почта в місци).

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. 7½ веч.

В четвер, 17 с. м. „Кума Марта“, образ з давних часів зі співами в 5 дїях.

В пятницю 18 с. м. популярне представлене по знижених цїнах. „Жидівка вихрестка“, образ Тогобочного.

— **Розбишацтво під Львовом.** На Богданівцї за городецкою рогачкою найдено в пятницю вечером якогось селянина, побитого майже на смерть. Лежав без памяти так, що годі було довідати ся від него, як зве ся та хто его побив. Єго відвезено до шпиталю, де він досьвіта й помер. Жандармерия на Богданівцї розвела в тій справі доходженє і викрила небавком, що убийником невідомого селянина є 19-лїтний Владислав Комаровский, караний уже поліцийно за ріжні провини. В пятницю вечером, отже в торговий день забавляв ся той селянин в шинку Колесмана, де находив ся також Комаровский зі своєю матірю. Коли селянин вийшов зі шинку, слїдом за ним пішов Комаровский. На площі недалеко шинку Комаровский кинув ся на селянина, побив его смертельно поліном і зрабувавши єму гроші, втїк. Жандарм арештував небавком Комаровского, котрий признав ся до вини і відставив его до карного суду у Львові.

— **В справі банку промислового** доносять з Відня: Переговори з долїшно-австрийским Товариством ескомптовим о заснованє банку промислового в Галичині розбили ся. Протокол розбитя переговорів підписали Є. Е. п. Маршалок, кн. Ан. Любомирский, др. Яль і директор ескомптового Товариства Красни. К. Любомирский поставив був яко основне услівє іменованє директором банку інжинера Вольского з Петербурга (знаного директора зелїзного синдикату в Росиї). Від того услівя кн. Любомирский зробив зависимим свою участь в банку. П. Вольский зажадав 60.000 К пенсиї, 20.000 кор. тантиєми, 10.000 К додатку і 15.000 корон коштів перенесеня з Петербурга. По трох роках на случай невідновленя контракту 60.000 відправи. Директор Красни заявив, що суми ті за високі у відношеню до капіталу банку. В виду того кн. Любомирский відступив від участи і переговори розбили ся. В кругах посольских говорять, що Виділ краєвий прийде ще раз з цїлою справою перед сойм.

— **Ознаки тверезости.** Зі взгляду на то, що з днем 1 сїчня 1911 вигасає в Галичині право пропінациї і входять в житє постанови закона о торговли алькогольними напитками, зібрали староства дати що до удїленя концесий по громадах на коршми з вишинками алькогольних напитків. З зібраного матеріялу показує ся, що в переважнім числї громад є наклін до обмеженя шинкарских концесий. Поверх 700 громадских рад виступило взагалі проти шинків в їх селах, а дуже богато громад заявило ся за меншим ніж нормальне число шинків (один на 800 душ населеня). Зато богато міст бажав помноженя шинків і коли би їх бажанє узглядено, то один шинк припадав би на менше як 800 душ населеня а навіть на 200 душ. Староства вже зладили відповідні списи громад в означенем бажаного числа шинків і оповістили, що інтересенти можуть в часі від 15 марта до 15 цьвітня 1910 вносити до староств подання о удїлене їм концесий на вишинк палених напитків спіритусових — разом або окремо, а евентуально разом з иншими управненями з §. 16 промислового закона.

— **Справа Гофріхтера.** Як вже звістно, Гофріхтер висилав з вязниці до своєї родини листи, котрі переносили один кельнер, що приносив єму

міналїстичних взглядів виссла ся дальше на північ Льондону. В заулках і подвірях криють ся льокалї і клюби як найгіршої слави, в котрих сходять ся на забаву злодії і розбишаки з цїлого Льондону. Італїянець бере ся далеко скорше до ножа як Анґлїєць, котрий спускає ся більше на свої кулаки, а коли иноді дадуть поліциї знати, що в тім а в тім шинку хтось комусь ножем смерть зробив, то був то певно Італїянець, котрий може навіть виконав вирок смерти виданий ще перед кількома тижднями або й місяцями тайним судом десь в Неаполи або Мілянї.

Друге чуже місто в Льондонї творять Жиди, що зайшли до Льондону з Росиї і Румуниї. Там, де сходять ся улицї Вайтшепель і Комерсіяль, мешкають по найбільшій части російскі жиди а між ними й деякі Росияни т. зв. „крестяньского“ (селяньского) походженя, колишні революціонери, що мусїли втїкати з Росиї. Тут побіч анґлїйских написий, на вивісках можна почитати й жидівскї написи жидівскими буквами, рідше російскими як н. пр. при входї до малої російскої бібліотеки. Иноді можна побачити розліплені плякати лиш в чисто жидівскій мові.

Але справдешнього жидівского міста або „ґето“, такого н. пр., як представляють у нас самі осередки міст або краківске і жовківске передмістє у Львові, тут нема. Вузкі нужденні улицї по найбільшій части досить тихі. Від часу до часу можна побачити жидівского жебрака в довгім грубім халатї з довгою бородою і пейсами та немитим, блїдим лицем, на котрім пробиває ся байдужність сполучена з хитростию. Перехід від російского до цивілізованого анґлїйского жида представляє панок в рудім цилїндрі на голові і з цвікером на загненім носї, котрий ідучи, перевертає картки замащеного записника. Занятєм многих жидів зайшлих зі сходу характеризує найлїпше слово „светінґ“ (sweating — прїти). Мимо того, що жидівска суспільність старає ся бідних захожих жидів охоронити від визиску, то все-таки попадають ся они в руки лихварів і мусять прїти в лихварскій неволи і лиш незвичайна витревалість жидівскої раси і довголїтна навичка до найнужденнїйшого житя позваляють їм иноді видобути ся з тої неволї. Жидівский робітник відзначає ся від анґлїйского пролетаріяту тим, що він незвичайно ощадний і тверезий та що житє родинне єсть у него сильнїйше як у анґлїйского, котрий звичайно не має серця для своїх дїтий.

Трохи дальше на схід, на передмістю Ляймгава (Lime house) єсть хіньске місто Льондону, котре, що правда, анї не вмило ся до хіньского передмістя в Ню-Йорку або в Сан Франціско, але все-таки бодай в кількох улицях показує, що тут єсть хіньска оселя. Ляймгавз тягне ся по лївім боцї ріки Тамізи вздовж доків (корабельних варстатів). Тут болото на улицях, здаєсь, нїколи не висихає, бо високезні маґазини спиняють і вітер і сьвітло сонця: але на переміну з тими маґазинами видко тут ряди хороших маломіщаньских домів, поза котрими знов видніють ся нужденні буди, попідпирані спорохнавілими бальками, та повигинані мури, понад котрими видніють ся щогли та рудаві вітрила. Характеристикою для сеї части Льондону єсть, що тутешні купці торгують старими річами, які придатні хиба лиш для тих, що їздять кораблями. Отже тут знаходить ся хіньске місто, котре однак займає лиш кілька улиць і складає ся головно з хіньских гостинниць та хіньских крамів, понад дверми, котрих побіч вивісок з хіньскими написями, видніють ся також і написи латиньскими буквами. У виставових вікнах хіньских крамів можна тут побачити крім анґлїйских сьвічок і мила та коробок з консервами виробу анґлїйских фабрикантів ще й сушену рибу, якесь корінє і сушені присмаки, о котрих трудно сказати, чи они зьвіринного чи ростинного походженя. Деякі хіньскі гостинницї суть навіть дуже порядні; в инших вікна позаколочувані дошками а в дверох замість клямки висить шнурок, засилений в дїрку від ключа. Мужчини, яких тут стрічаємо, убрані по найбільшій части по европейски а свою косу ховають під шпортову шапку. То Хінцї з Кантону і Гонґконґ; їх свояки з Пекіну не ховають коси і волять ходити таки в своїм хіньскім одїню та в повстяних чоботах з грубими повстяними підошвами. Многі Хінцї, які тут осїли, поженили ся вже з Анґлїйками. Говорять, що в сім хіньскім містї знаходять ся найгірші нори розпусти, нори, де грають в карти і курять опіюм.

Наконець треба ще згадати й про Сого, положене між улицями Оксфордскою а сквером Лєстер в самій середині західного Льондону. Анґлїйці тут переважають; але крім них живе тут ще велика маса Французів, Італїянців та Нїмців. Инші народи не творять вже в Льондонї своїх кольоний *).

(Дальше буде).

*) При кінци фелетону ч. 9 остала ся похибка друкарска, змінююча до незрозумілости гадку реченя, задля чого єї тут справляємо: замість „в дорогих фраках“ повинно бути: „в дорогих футрах“.

істи і один з урядників вязничих. Отже сими днями арештовано профоса, котрий помагав ему перепачковувати листи. — Аптикар Аппель з Фрайденталю, вуйко Гофріхтера помістив в Bohemi-ї письмо, в котрім протестує против донесень віденьских газет, мов би Гофріхтер одержав від него циянкалї і заявляє що він вже від 5 літ не держить сеї отруї на складі. Вкінци жалує ся, що віденьскі часописи своїми донесенями скривдили его не лиш на чести, але й матеріяльно.

— **Дрібні вісти.** Здає ся, що таки направду настала весна. Нині маємо у Львові справді теплий весняний день, а зрана показали ся знов бузьки над містом. На Поділю має бути так тепло, що там весняні роботи в поли вже в повнім розгарі. — В Підгайцях відбудуть ся дня 17 с. м. дяківскі збори підгаєцкого деканата. — У Львові основує ся товариство руских медиків під назвою „Медична Громада“.— Сенат академічний радив вчера в полудне над оногдашною демонстрацією руско-українських студентів, що в однїй з саль унїверситету устроїли віче без дозволу. Ухвалено однодушно признати віче нелеґальним і виточити дисциплінарне слідство тим, що брали в нїм участь. — Сенатор Гарін, що веде слідство в російскій інтендантурі, велів арештувати богато урядників, котрі не лиш крали, але ще й вмішані в справу підпалюваня.

— **Огні.** В понеділок в полудне вибух огонь в Судовій Вишни і в однїй хвили прибрав великі розміри. Мимо скорої помочи згоріло 6 домів і божниця. — В Риботичах, о чім ми вже доносили, згоріло 400 будинків. — В Брайденвіль, в Пенсильванії, в північній Америці згоріла дня 9 лютого руска церква. Огонь повстав коло вівтаря, а що в тій місцевости нема пожарної сторожі, то церква за годину згоріла до тла. Сьвященик о. Стефан Гулович війшов до церкви, хотячи дістати ся до вівтаря, але удушений димом ледви з житєм втік. Шкоду обчисляють на 20 тисяч долярів.

— **Рабунковий напад на почту.** До почтового уряду в Петрівцях коло Іцкан на Буковині добуло ся дня 10 с. м. над раном крізь вікно трох злодіїв і звязавши управительку почти Сидонію Ортвайн та єї матір і заткавши їм роти, розбили зелізну касу і забрали з неї готівку 349 корон. Крім того зрабували ще деякі предмети і знищивши телеґрафічні апарати, втекли. Перелякані женщини отямившись увільнили ся з увязи і повідомили телефоном, котрого злодії якось не ушкодили, жандармерію в Іцканах про цїлу подію. Жандармерия розпочала сейчас доходженя і ще того самого дня в полудне арештовано одного з участників нападу. Арештований признав ся до злочину і зізнав, що два инші товариші нічної виправи сховали ся в малім ліску в околици Серету. Жандарми взяли собі до помочи станиці жандармерії в Гатні і Сереті та при помочи селян окружили згаданий лісок. До трох годин прочі два розбишаки дістали ся в руки жандармерії. Всї три арештовані се селяни з околиці і називають ся Павло Кузельор, Іфтемі Кузельор і Микола Польотин. Вкрадену суму відобрано злодіям в цїлости а самих відставлено до повітового суду в Сучаві.

— **Труп в помешканю.** В домі при ул. Личаківскій ч. 97 мешкав від десяти літ в малій комнатці на першім поверсї челядник шевский Іван Зґура, літ 59. Майже до послїдної хвили працював він у варстаті і ще тиждень тому назад виділи его сусіди, перед котрими він жалував ся, що нездужає і мусить длятого піти до шпиталю. В виду того нікому не впадало то в очи, що помешкане Зґури замкнене. Аж оногди, коли хтось з сусідів довідав ся, що Зґури нема в шпиталю, пішов здогад, що мусіло стати ся якесь нещастє. Отже оногди повідомлено експозитуру поліциї а коли поліция отворила двері, застала там Зґуру вже неживого сидячого на постели з папіросом в руці. Завізваний лікар ствердив, що смерть наступила перед пяти днями внаслідок недуги легких. Тіло відставлено до заведеня судової медицини.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Наумов розповідав дальше, як він приїхав до Венеції: Заїхавши до „Готелю Даніелї“ війшов я вечером на назначену площу, щоби там ждати на гр. Комаровского. Але того дня не міг я себе перемочи, щоби ему смерть зробити і вернув назад до готелю. На другий день рано пішов я до помешканя графа. Він вийшов до мене, але я не кажучи ані слова, стрілив до него; відтак хотів я стрілити до себе, але револьвер не випалив. Коли я побачив, що він перевертає ся, став я страшно пригноблений. Він відозвав ся до мене: „Мій любий, длячого ви то зробили? Чи я вам зробив коли що злого?“ — Я сів собі коли него і зачав плакати. Тоді попросив він мене, щоби я закликав людий на поміч. Я отворив вікно і став кликати. Назбігало ся богато людий, але нікому й при голові не було мене зловити. Гадали, що тут стало ся якесь самоубийство і що я приятель зраненого.

Тоді взяв мене великий страх. Я лиш о тім думав, як би втечи. Я казав директорови готелю видати собі гроші, які дав єму сховати, і поїхав до Верони, де мене арештовано.

Мої панове присяжні, я скінчив. Може я й позабув деякі подробиці, але кленусь на все, що менї сьвяте, що я сказав правду і не додав нічого, що не було би зовсім згідне з правдою. Не маю вже нічого більше сказати.

Се оповіданє Наумова зробило на присутних глубоке вражінє. Видко було, що нещасливий говорив дійстно щиру правду а так був зворушений, що кілька разів мусів перервати своє оповіданє і заходив ся від плачу. Виглядало так, як би то говорила велика дитина, котра щиро признає ся до своєї похибки, яка по довгім заслїпленю прийшла їй до сьвідомости.

Підчас дальшого переслуханя, дня 8 с. м. спитав предсідатель трибуналу Наумова: Чи знали ви, коли ви перший раз познакомили ся з Тарновскою, що она була вже з Прилуковом у Відни, в Парижи і в Альжирі? — Наумов: Ні, того я не знав; я знав лиш, що она їздила в супроводі гр. Комаровского. — Предсід.: А чи правда, що Тарновска часами горіючий папірос притулювала вам до руки, щоби єго загасити? — Наум.: То правда; часами так робила. Раз татувала мене штилетом. — Предсід.: А коли вам Тарновска лила якогось ліку в рану, чи она робила то на то, щоби вам біль зменшити або рану десінфекціонувати, чи, щоби вам наробити ще більшого болю? — Наум.: То все діяло ся в присутности Перієра і я гадаю, що она хотіла менї біль зменшити. — Предсід.: А то знаєте, що Тарновска любила дивити ся, як з кого кров плила? — Наум.: Того не знаю.

— **Важне для господарів.** Хто потребує доброго насїня огородовини або конюшини, зволить звертати ся по се до „Краєвого Союза господарско-молочарского“ в Стрию.

Телеґрами.

Віденъ 16 марта. Президент Паттай відкрив нинїшне засїданє палати послів о год. пів до 12. По відчитаню вплитвів, міністер торговлі Вайскірхнер відповідав на інтерпеляцию в справі активованя договору торговельного з Румунією та сказав, що правительство хоче також і тепер зробити можливо скоро ужиток закона надаючого ему повну власть. — Опісля приступила палата до дальшої дискусиї над першим читанєм предложеня о італіяньскім факультеті. Промавляв ґенеральний бесідник Вальдман (з нім. партиї людов.) „против“.

Петербург 16 марта. Ходить чутка, що правительство постановило зірвати зносини з октябристами (жовтняками) длятого, що они не мають більшости в думі і зносин серед населеня. Правительство наміряє оперти ся виключно на націоналїстах, котрі суть сильнїйше з'организовані.

Лісбона 16 марта. З Азорских островів доносять, що там лютила ся страшна буря, від котрої згинуло 33 осіб.

Білград 16 марта. На вчерашній раді міністрів уложено проґраму подорожи короля Петра до Петербурга. Король виїде в неділю дня 20. с. м. окремим поїздом через Будапешт, Богумин до Петербурга.

Тегеран 16 марта. Як зачувати правительство росийске наміряє залогу в Тебрісі зменшену в послїдних часах знов скріпити; за причину того подають небезпечність, яка грозить росийскій громаді від Сеттар-хана.

Цїна збіжа У Львові.

дня 15-го марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·70	„	8·90
Овес	7·20	„	7·40
Ячмінь пашний . .	6·20	„	6·50
Ячмінь броварний . .	7·—	„	8·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня . .	9·—	„	12·—
Вика	6·80	„	7·10
Бобик	6·80	„	7·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова . .	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо . .	—·—	„	—·—
Конюшина червона . .	60·—	„	70·—
Конюшина біла . .	65·—	„	80·—
Конюшина шведска . .	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).